

Podem lluitar?

per

F. MONTAÑA I GUASCH

*U*n dia darrera l'altre hom no es cansa de dir i repetir que l'estament mèdic està passant un període de profunda crisi; que les mutualitats i les companyies d'assegurances cada dia més nombroses se'ns menjaran de viu en viu, que les contribucions directes i indirectes ens ofeguen; que a les Universitats del Regne hi ha un excés de promoció de metges; que la competència entre companyys frega massa sovint i a vegades traspassa els límits de la deontologia professional; i altres coses més de les quals tots estem plenament convençuts i contra les quals unànimement proclamem la necessitat d'un remei enèrgic i ràpid.

Cada un de nosaltres, però, després de quatre paraules fortes o de mitja dotzena de lamentacions sentimentals se'n torna a casa, a tenir cura de la clientela, a armar-se de més coneixements científics, de nous aparells de terapèutica o a cercar nous salaris, per a prosseguir amb més dalit i braó que mai la ruta del major benestar personal possible, deixant mentrestant el problema de l'estament absolutament al marge de les seves activitats quotidianes.

Temem tots, i potser amb raó, que obrar d'una manera diferent seria fer el Quixot, car temim una vaga sospita de què darrera nosaltres, si aixequéssim bandera, hi mancaria la solidaritat de tots, el moviment col·lectiu indispensable per a sostenir-nos i encoratjar-nos en l'empresa.

Aleshores, amb cert aire acusador, deixant la iniciativa de l'acció i l'exclusiva de la nostra defensa a les entitats representatives de l'estament, a cada nova modalitat del nostre problema social, ens preguntem uns als altres què fa el Sindicat de Metges de Catalunya i què fa el Col·legi de la Província.

No esmentarem aquí el primer. El nou Estatut va tallar-li les ales.

El Col·legi, en canvi, lliure encara avui dels seus actes, sembla que resti un organisme essencialment burocràtic sense esperit de lluita, sense desig d'entaular batalles, i això el fa víctima propiciatòria de les nostres envestides.

Són justes aquestes envestides?

Si els elements directius actuals, o uns altres de més batalladors, iniciant un dia una campanya en pro de les nostres reivindicacions econòmiques i socials, es veien entrenats a emprar procediments fins ara inèdits entre les professions liberals del nostre país; si tenien de pensar en vagues i boicotatges; si tenien de posarse d'una manera violenta, irreductiblement lenta, enfront de nombre d'entitats industrials, confessionals o polítiques, que exploten els serveis de l'estament mèdic, sabríem seguir-los? No els abandonariem a l'estacada?

No és aventurat fer calendaris sobre aquesta qüestió.

L'estament no seguiria.

No seguiria perquè no existeix. Un gran nombre de metges no és l'estament mèdic. Per a ésser-ho caldria que hi hagués entre nosaltres aquella ànima col·lectiva, aquell esperit de classe, o de cos, que d'un grup d'isolats en fa una massa homogènia capacitada per tota mena de moviments i evolucions de conjunt.

Durant les enyorades èpoques de l'actuació social del Sindicat, mentre aquest s'encarava